भद्रं वोऽस्तु निहितं यद्गुहायां विवर्द्धध्वं ज्वलनाद्वैधमानाः । मा वो विदुः पार्थिवाः केचिदेव यास्यावहे शिविरायैव तावत् ।
सोऽनुज्ञातः पाण्डवेनाव्ययश्रीः प्रायाच्छीघ्रं बलदेवेन सार्द्धं । ७१५५
इत्यादिपर्व्वणि स्वयम्बरपर्व्वणि रामकृष्णागमने एकनवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १९१ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ धृष्टद्युम्नस्तु पाञ्चाल्यः पृष्ठतः कुरुनन्दनौ । अन्वगच्छत्तदा यान्तौ भार्गवस्य निवेशने ।
सोऽज्ञायमानः पुरुषानवधाय समन्ततः । स्वयमारान्निलीनोऽभूद्भार्गवस्य निवेशने ।
सायञ्च भीमस्तु रिपुप्रमाथी जिष्णुर्य्यमौ चापि महानुभावौ । भैक्ष्यं चरित्वा तु युधिष्ठिराय निवेदयाञ्चक्रुरदीनसत्त्वाः ।
ततस्तु कुन्ती द्रुपदात्मजां तामुवाच काले वचनं वदान्या । त्वमग्रमादाय कुरुष्व भद्रे बलिञ्च विप्राय च देहि भिक्षां ।
ये चान्नमिच्छन्ति ददस्व तेभ्यः परिश्रिता ये परितो मनुष्याः । ततश्च शेषं प्रविभज्य शोभ्रमर्द्धञ्चतुर्द्धा मम चात्मनश्च । ७१६०
अर्द्धन्तु भीमाय च देहि भद्रे यएष नागर्षभतुल्यरूपः । गौरो युवा संहननोपपन्न एषो हि वीरो बहुभुक् सदैव ।
सा हृष्टरूपेव तु राजपुत्री तस्या वचः साधुविशङ्कमाना । यथावदुक्तं प्रचकार साध्वी ते चापि सर्व्वे बुभुजुस्तदन्नं ।
कुशैस्तु भूमौ शयनं चकार माद्रीपुत्रः सहदेवस्तरस्वी । यथा स्वकीयान्यजिनानि सर्व्वे संस्तीर्य्य वीराः सुषुपुर्द्धरण्यां ।
अगस्त्यशास्त्रामभितो दिशन्तु शिरांसि तेषां कुरुसत्तमानां । कुन्ती पुरस्तात्तु बभूव तेषां पादान्तरे चाथ बभूव कृष्णा ।
अशेत भूमौ सह पाण्डुपुत्रैः पादोपधानी च कृता कुशेषु । नतत्र दुःखं मनसाऽपि तस्या न चावमेने कुरुपुङ्गवांस्तान् । ७१६५
ते तत्र शूराः कथयाञ्चभूवुः कथा विचित्राः पृतनाधिकाराः । अस्त्राणि दिव्यानि रथांश्च नागान् खड्गान्गदाश्चापि परश्वधांश्च ।
तेषां कथास्ताः परिकीर्त्यमानाः पञ्चालराजस्य सुतस्तदानीं । शुश्राव कृष्णां च तदा निषण्णां ते चापि सर्व्वे ददृशुर्म्मनुष्याः ।
धृष्टद्युम्नो राजपुत्रस्तु सर्व्वं वृत्तं तेषां कथितञ्चैव रात्रौ । सर्व्वं राज्ञे द्रुपदायाखिलेन निवेदयिष्यंस्त्वरितो जगाम ।
पाञ्चालराजस्तु विषण्णरूपस्तान्पाण्डवानप्रतिविन्दमानः । धृष्टद्युम्नं पर्य्यपृच्छन्महात्मा क्व सा गता केन नीता च कृष्णा ।
कच्चिन्न शूद्रेण न हीनजेन वैश्येन वा करदेनोपपन्ना । कच्चित्पदं मूर्द्ध्नि न पङ्कदिग्धं कच्चिन्न माला पतिता श्मशाने । ७१७०
कच्चित्सवर्णप्रवरो मनुष्य उद्रिक्तवर्णोऽप्युत एव कच्चित् । कच्चिन्न वामो मममूर्द्ध्नि पादः कृष्णाऽभिमर्षेण कृतोऽद्य पुत्र ।
कच्चिच्च पक्षे परमप्रतीतः संयुज्य पार्थेन नरर्षभेण । वदस्व तत्त्वेन महानुभाव कोऽसौ विजेता दुहितुर्म्ममाद्य ।
विचित्रवीर्य्यस्य सुतस्य कच्चित्कुरुप्रवीरस्य प्रियन्ति पुत्राः । कच्चित्तु पार्थेन यवीयसाऽद्य धनुर्गृहीतं निहतञ्च लक्ष्यं ।
इत्यादिपर्व्वणि स्वयम्बरपर्व्वणि धृष्टद्युम्नप्रत्यागमने द्विनवत्यधिकशततोऽध्यायः समाप्तञ्च स्वम्बरपर्व्व ॥ १९२ ॥